

Eigenwaarde buiten de Europese Unie

Door [Gert Reedijk](#) - 3 oktober 2020
Geplaatst in [Europese Unie](#)

Een oud Nederlands kinderversje begint met de volgende regel:

'Ik wou dat ik van was was en jij van terpentijn...'

Mocht u het niet weten: de substantie was lost op in terpentijn en verliest daarmee geheel zijn eigenheid. Het versje is afkomstig van iemand die verliefd is. Iemand die zó verblind is door de liefde dat hij of zij wil samensmelten en verdwijnen in de ander.

In het politieke debat doet zich vreemd genoeg een zelfde verschijnsel voor. Er zijn Nederlanders die geheel willen opgaan in de Europese Unie. Nederlanders die alle autonomie willen overhevelen naar Brussel. Die het goed vinden dat wij onze pensioengelden daar laten beheren. Die ermee instemmen dat Nederlandse wetgeving ondergeschikt is aan Brusselse verdragen. Die Brussel willen laten bepalen hoeveel Nederlands geld wij moeten storten in de pot om de Zuid-Europese economieën op de been te houden. En die Brussel willen laten bepalen dat wij onze grenzen openstellen en hoeveel immigranten wij moeten huisvesten.

In mijn dagelijkse psychotherapie-praktijk gaat het ook vaak over relaties. Over de vraag waarom sommige mensen wel geluk ervaren in hun relatie. En waarom er in andere relaties wantrouwen heerst. Of waarom er moeizame communicatie is of repeterende conflicten.

Eigenwaarde buiten de Europese Unie

Autonomie als basis voor gezonde verhoudingen

Een column is niet bij uitstek de plek om een cursus te geven over psychopathologie en hoe deze te genezen. Maar een van de bestanddelen van een gezonde relatie is de autonomie van de partners. Het belang van eigenwaarde en identiteit. De eigenheid waarvan het zo belangrijk is dat die niet verloren gaat in het samengaan. Laat ieder bijvoorbeeld zijn eigen werk houden en zijn eigen hobby's. Zijn eigen bewegingsvrijheid ook en een eigen bankrekening. In dit opzicht is het mooi dat vrouwen tegenwoordig de keus hebben om hun meisjesnaam aan te houden als ze dat willen. Moeizaam gaat het in relaties als een van beide partijen zich niet gehoord voelt of gedomineerd.

Niet veel anders verloopt het in het theater van de internationale betrekkingen. Zo voelen veel Schotten zich gedomineerd door de Britten. Toen ik ooit thuis werd uitgenodigd bij een van de bewoners van de Shetland eilanden ging het gesprek binnen vijf minuten over de 'bezettters'. Want, zo vertelde hij, in de twaalfde eeuw (!) stonden zij onder Noors bestuur. En sindsdien waren de eilanden een speelbal geworden van lokale krijgsheren in kwamen ze in steeds andere handen en tenslotte in Britse. Maar in zijn hart was hij een Viking gebleven! En hij wantrouwde het Britse bestuur ten diepste. Nota bene zeven eeuwen na dato!

Neem nou Spanje

Bij de Catalanen is de na-ijver niet veel anders. Als Madrid en nieuwe luchthaven bouwt, dan bouwt Barcelona een nieuwe luchthaven die mooier is. Als Real Madrid verliest van FC Liverpool dan juicht heel Catalonië. Niet een gewoon voetbal feestje, maar zoiets als bij ons aan het einde van de Duitse bezetting. Over afscheiding van Spanje zijn de inwoners van de metropool Barcelona verdeeld. Maar wie het binnenland inrijdt ziet de haat tegen Madrid van de vlaggen op de balkons af spatten. Madrid is Franco. En dictator Franco verbood hen generaties lang hun eigen taal te spreken. Libertat!

Overal in Europa zijn er dergelijke minderheden die zich verzetten tegen het verlies van hun eigenheid. De globalisten onder ons spreken bij dit soort sentimenten graag over tribalisme. Achterlijk tribalisme. Maar zij onderschatten volstrekt het belang dat mensen hechten aan groepsidentiteit. En aan verzet dat ontstaat wanneer die identiteit wordt aangetast. En zulk verzet is buitengewoon contraproductief bij de Europese samenwerking die wel degelijk nodig is.

Burgerinitiatief

Het verzet tegen een federale Europese staat kent sinds deze week een nieuw en verrassend initiatief. Het betreft een Burgerinitiatief voor een Nederlands EFTA lidmaatschap. Het behelst behoud van de Europese handelsbetrekkingen zonder het keurslijf van Brussel. Een groep zeer jonge mensen beseft dat zij tot het jaar 2058 gehouden zijn aan de afbetaling van de leningen en de schenkingen aan Zuid-Europa waarmee onze minister-president onlangs instemde. Het zogenaamde Coronafonds beschouwen zij als EU belasting en een volgende en onverdraaglijke stap op de weg van autonomie verlies. Het is genoeg zeggen zij. Zij zijn hun vlaggen aan de balkons aan het hangen. Lees hun

WYNIA'S WEEK

Eigenwaarde buiten de Europese Unie

strijdkreten. [Meer informatie](#)